

Finançar dignament l'esport català

«Necessitem, en definitiva, una llei que garanteixi a l'esport català continuar tenint un fort arrelament al territori i una sòlida estructura social»

La darrera modificació de la Llei de l'esport de Catalunya data de l'any 2000, en forma de decret legislatiu. D'això ja en fa més de divuit anys, un temps que és l'equivalent al període en el qual una persona assolix la majoria d'edat. El problema és que en aquestes gairebé dues dècades la realitat de l'esport a Catalunya ha canviat molt.

En molts aspectes hem millorat, les federacions hem estat capaces de modernitzar-nos i atendre les necessitats de cada moment ?sovint amb estretors i patiment, provocats, entre altres per una greu crisi econòmica?, però en altres àmbits hem quedat estancats per culpa de normatives administratives massa obsoletes, excessivament feixugues, intervencionistes i poc resolutives.

És per això que el món esportiu creu que és necessària una nova Llei de l'esport a Catalunya, una voluntat que genera un ampli consens tant per part dels rectors de la Secretaria General de l'Esport com de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. Desitgem que en els mesos vinents es debati i s'aprovi un nou model de funcionament per a l'esport al Parlament de Catalunya.

I que almenys en aquest aspecte, independentment de la legítima ideologia de cada grup parlamentari, unim esforços per un bé col·lectiu que afecta milers d'esportistes, a més de 12.500 clubs esportius, a les 70 federacions esportives, els 45 consells esportius, el mig centenar de clubs esportius universitaris, les 375 entitats esportives escolars i les moltes associacions professionals, cíviques, socials i culturals que contempen l'esport com un actor representatiu del país, socialment integrador i d'utilitat ciutadana.

Un dels aspectes clau de la nova Llei ha de passar per consolidar un sistema de finançament digne i estable per als clubs i federacions, que cal estructurar en un nou marc de col·laboració públic-privada. En això també hi estem d'acord el cent per cent de les federacions esportives catalanes que, tot i la diversitat calidoscòpica dels seus dirigents, creiem que ha arribat el moment de consensuar una normativa que marqui les pautes del model esportiu organitzatiu que volem per a les pròximes dècades.

En aquest sentit la nova Llei de l'esport proposa mecanismes eficients per no haver de dependre en tot moment de l'atorgament, execució i cobrament de subvencions públiques ?que en els darrers anys han patit una caiguda lliure? massa exposades a continuades retallades per les constants crisis de tresoreria que acaben afectant el teixit esportiu fins a extrems insostenibles. Cal un finançament digne i estable que ens permeti planificar a mitjà i llarg termini. Només així podrem mantenir l'excel·lència.

El nou model passa per una qüestió que considero essencial en tots els àmbits de la vida: la confiança. Cal que el Govern de Catalunya, a través de la Secretaria General de l'Esport, faci confiança a un ens de nova creació, la Unió d'Esports de Catalunya, que hauria de ser un organisme no dependent de l'estament públic, però amb plena coordinació amb l'administració catalana, que faci de pont entre les entitats, els esportistes i l'administració.

Parlem d'un model de concertació públic-privada transparent, modern, europeu, que és el que funciona no només a Catalunya sinó també als països amb més tradició i èxit esportiu del nostre entorn com Alemanya, Països Baixos, Dinamarca o Suècia. Parlem d'aplicar criteris de meritocràcia per gestionar, des de l'esport, un fons estable provinent dels ingressos obtinguts per l'emissió de les llicències esportives i també d'altres recursos per fer front a les necessitats dels

diversos programes que existeixen actualment per a l'esport de base, l'esport escolar, la formació en pràctica esportiva, la tecnificació i alt rendiment, l'esport social i també l'organització i participació en esdeveniments internacional.

Per dir-ho d'una manera ben clara: el Govern marca les pautes per a la millora de la pràctica esportiva i el foment de Catalunya com a país esportiu mentre la gestió diària es confia al mateix teixit esportiu, que és qui coneix de primera mà les necessitats i prioritats en cada moment. Necessitem, en definitiva, una llei que garanteixi a l'esport català continuar tenint un fort arrelament al territori i una sòlida estructura social.